

КРУМ ГРИГОРОВ ЗАЙЧЕТО

chitanka.info

Нашите съседи имаха една зайка с три зайчета. Бяха им направили малка колибка в градината на двора. Зайката си бе издълбала дълбока дупка, та много пъти и да отваряш, и да надникваш, не можеш ги видя. Мушкаха се в дупката и там си почиваха. Изглежда не харесваха колибката.

Колкото и да приплаквах, колкото и да се молех на съседите да ми подарят едно зайче — не даваха. Дядо Петко, щом ме зърнеше да заничам към колибката, грабваше един лесков прът и почваше да повлачва крака, да маха.

— Не се пъхай, дете не ти е работа...

А баба Маца, жена му, се страхуваше да не урочасам зайчетата. Нямало да „виреят“, както се изразяваше тя. Зайчетата не се вслушваха много в съветите на стопаните си. Затътрузеше ли се дядо Петко към обора, а баба Маца — към чешмата за вода, зайчетата се промъкваха през стената на колибката, и току заподскачваха през градината. Майката беше сива, две от малките черни като нашата котка, а третото пък — бяло като сняг. Те хрускаха листа, пооблизваха се, поповдигаха предните си крака, вирваха уши и се ослушваха дали не ще чуят дрезгавия глас на дядо Петко. Животинки, пък и те сякаш познаваха кой е зъл и кой кротък човек.

Уверих се най-после, че от дядо Петко нищо няма да получа. Не можах дори да пипна бялото зайче по меката козина, да му подам бръстинка и да допра пръстчето си до розовата му муцунка. Намразих съседите и вече не поглеждах към техния двор. Оплаках се на мама, а тя ме утешаваше:

— Не очаквай нищо от дядо ти Петко. Той ни изтрепа пилетата с квачката, та зайче ли ще ти даде. Като подкарваш добитъка, все можеш да уловиш някое. Ланската година по коситба Петър Дългия бе хванал в ливадата си тъкмо три зайчета.

Някои ме бяха лъгали, щом видя заек, да се ударя с бял камък по коляното и ще го уловя. Веднъж, като се бяхме събрали говедарчетата от нашата махала, не щеш ли, откъм Тъмни дол изскочи заек. Веднага подирих бял камък, чукнах се така силно по коляното, че притъмня пред очите ми. Когато се свестих, от заека нито следа. Другарите ми се смяха дълго, а аз хапех устните си от болка и се засрамах. Не повторих вече да се удрям с бял камък.

Но един ден щастието ми се усмихна. Беше през юли, тъкмо преди жътва. Житата се жълтееха по нивите, царевицата бе извисила перчеми, тук-там се бяха открили и мамулите. Тоя ден, както други път, бях изкарал говедата на паша по Рупата. Те пасяха, пухаха с ноздри, махаха опашки, за да се бранят от нахалните мухи. По гърбовете им кацаха и комари с мрежести криле и дълги, лъскави коремчета. Имахме и една юница, с червеникав косъм и завити рога, чиито върхове едва-що не се допираха. Тя бе красива, напета като селска хубавица. Към пладнина първа ще навири опашка, ще вдигне глава и ще полети, където ѝ видят очи. Пощръкле ли, става като бясна. Никой не може да я спре. Застанал с гръб към нивата с царевица, аз следях да не влезе там юницата. Но въпреки всичко, дорде се обърна, дорде замахам с кривака, тя прецени през царевицата, окърши някои стебла и се изгуби. Другите говеда забягнаха към дола на хладовина. Аз хукнах по следите на юницата. Тук юница, там юница — няма я. Ту забързвах и се спъвах, ту оглеждах край трапчинките, където на сянка под царевичните стъбла се бяха изтегнаели малки тиквета с тъмнозелена кора. И като че забравих юницата, та почнах да избирам някое по-голямо тикве, за да го издълбая отвътре и му прорежа дупчици. А прибера ли се вкъщи, щом се стъмни, ще пална газеничето, ще го пъкна в издълбаната тиква и ела да видиш и чуеш смях.

В тоя миг ми се стори, че едно тикве пошавна. Сепнах се и се притаих. Като че ме зърнаха и две кръгли червеникави очи. Какво ли ще да е пък това? Зачаках, тиквичката вече не помръдна. И отведнъж сърцето ми заби така лудо, че повдигаше кълчищната риза на гърдите ми. Насреща се бе сгушило — какво мислите? — зайче. Ами сега? Идваше ми да му се помоля да не бяга, ала дойде друга мисъл в главата ми. Отметнах антерията от рамото си и с един замах я прострях върху зайчето. Очевидно уплашило се, то задраска с нокти, замушка глава, за да се изплъзне. Ала аз вече го бях притиснал и нямаше накъде да бяга. Да, зайчето беше в ръцете ми. Открих го, прегърнах го и целият се изпотих. Та кога бях имал близо до сърцето си зайче. Нека ги затваря дядо Петко, нека ги брани с баба Маца, аз си имах мое зайче. Ще го занеса вкъщи, ще му направя жилище, ще го храня и ще го поя с вода. А като порасте, ще ни роди много зайчета. Ще станат повече от дядовите Петкови.

Зайчето изпървом ме гледаше уплашено. Помръдваше горната си разцепена бърна, протягаше крак и все гледаше да се изтръгне от ръцете ми. Но постепенно се укроти. Галех го по кафеносивкавия гръб, гладех дългите му уши. Обръщах го и по коремче, където белезникавата козина беше още по-мека и пухкава. То си имаше и опашчица, подвита и вирната нагоре. Слязох в дола и като не намерих говедата — тръгнах си. Какви ти говеда при това мъничко и игриво зайченце. Пристигнах у дома надвечер. Очаквах да се зарадва мама. Ала като ме видя, че не карам добитъка, взе да се кара, вдигна врява.

— Зайци ще ми ловиш — рече тя, — а къде са ти говедата, къде ти е юницата? Сега ще довтаса пъдарят. Още ланската глоба не сме платили...

Намерих се в чудо. Насъбраха се махленските деца и ми се замолиха да пипнат зайчето. Почувствувах се горд, пораснал в очите им.

— Хайде — казах им — пипнете го, пък да го оставим на почивка. Сигурно е и гладно. Утре на светло ще го гледате повече.

В това време пъдарят бе докарал говедата.

— Какъв е тоя ваш говедар — дочухах да се дере той на двора. — Смачкали са люцерната на Петър Дългия. Щях да ги запра в селския обор, но там съм затворил Венковите овце, та няма къде. Докарах ви ги здрави и читави. От глобата няма да се отървете.

Мама се молеше да не ни закача. Щяла да гълчи говедаря, за да не се повтори друг път това.

— Заплеснал се — казва — по диво зайче, та изпуснал добитъка. Само на зайци ще ми стане!

Махленските деца бяха си отишли, когато влезе мама. Тя бе ядосана. Ала като ме видя, притиснал зайчето до сърцето си, поусмихна се:

— Знам ти мерака. Остави го да спи, па друг път си отваряй очите!

Стана ми и радостно, и мило. Искаше ми се да целуна мама по спарената ѝ буза. Ала тя отиде в кухнята да приготви вечеря и вместо нея целунах зайчето. Целунах го по муцунката. Сетне грабнах шепа овес, налях в една паничка вода, сложих зайчето до тях и го захлупих с връшника. Инак може да го изяде котката или пък да избяга. Мама, уморена от работа, повече и не ме разпитва. Легнахме си. Дълго време

не можах да заспя. Идваше ми да стана, да измъкна зайчето, да го гушна до себе си и така заедно да спим. Ала по едно време сънят ме обори. Събудих се сутринта и първата работа ми беше да отида при зайчето. Махнах връшника — какво да видя? Зайчето беше умряло. Краката ми се подкосиха, очите ми се замъглиха. Струваше ми се, ще се пръсна от мъка.

А мама, като видя натъженото ми лице, заклима глава:

— Така е, сине. Откъснеш здравец, откъснеш иглика, държиш ги половин ден и увяхват. А това е животинка. Свикнала е на простор, на въздух. Къде се е чуло и видяло под връшник заек да живее.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.